

Arrest

nr. 203 319 van 30 april 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 september 2017, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2018, datum waarop de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 29 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 mei 2017 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 4 september 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 22 september 2017 en is als volgt gemotiveerd:

“(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.05.2017 werd ingediend door :

A., A. (R.R.: ...)

nationaliteit: Angola

geboren te C. op (...) 1970

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene vroeg op 27.07.2006 in België asiel aan. Deze asielaanvraag werd op 17.10.2006 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene ging tegen beslissing in beroep bij de Raad van State, doch deze verwierp het beroep op 24.12.2011. Terzijde dient er opgemerkt te worden de beroepsprocedure voor de Raad van State niet bij de asielprocedure behoort, daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag, dan wel over de correctheid van de procedure. Op 03.05.2007 diende betrokkene een aanvraag op basis van art. 9.3 in. Deze aanvraag werd op 04.04.2008 onontvankelijk verklaard, haar betekend op 21.04.2008. Op 12.12.2009 diende betrokkene een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in, ditmaal op basis van art. 9bis. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 19.11.2010, haar betekend op 02.12.2010. Een eerste aanvraag art. 9ter werd op 08.02.2011 ingediend, doch deze werd op 15.07.2011 onontvankelijk bevonden, haar betekend op 28.07.2011. Een nieuwe aanvraag art. 9bis werd op 23.06.2011 ingediend. Deze aanvraag werd opnieuw ongegrond verklaard op 19.03.2012, haar betekend op 03.04.2012. Een tweede aanvraag art. 9ter, ingediend op 02.09.2011, werd op 08.11.2011 onontvankelijk bevonden en betrokkene werd op 05.03.2012 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Deze aanvraag werd echter alsnog ongegrond verklaard op 13.11.2013, haar betekend op 17.12.2013. Betrokkene diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch deze verwierp het beroep op 21.04.2016. Een laatste aanvraag art. 9ter werd op 27.05.2016 ingediend, dewelke op 17.11.2016 onontvankelijk werd verklaard. Opnieuw diende betrokkene tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en opnieuw verwierp deze het beroep op 18.04.2017. Uit deze historiek blijkt dat betrokkene van 17.10.2006 tot 05.03.2012 illegaal in België verbleef aangezien zij geen gevolg had gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat van kracht werd na het negatief afsluiten van haar asielprocedure. Uit dit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op het verkrijgen van een machtiging tot verblijf. Verder dient er nog op gewezen te worden dat aan betrokkene reeds eerder verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten werden betekend, meer bepaald op 21.04.2008, 02.12.2010 en 28.07.2011. Ook nadat de aanvraag art. 9ter, ingediend op 02.09.2011, ongegrond werd verklaard, werd er aan betrokkene een bevel om grondgebied te verlaten betekend en dit op 17.12.2013. Een laatste bevel om het grondgebied te verlaten werd haar betekend op 13.12.2016. Het feit dat betrokkene meer dan 11 jaar in België verblijft, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene vrijwillig diende gevolg te geven aan de diverse bevelen om het grondgebied te verlaten. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient zij in de eerste plaats zelf alle stappen te

ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven. Betrokkene heeft echter steeds geweigerd om gevolg te geven aan de diverse bevelen om het grondgebied te verlaten en heeft zich bewust genesteld in illegaal verblijf.

De duur van de asielprocedure - namelijk iets minder dan 3 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Ook het feit dat betrokkene van 05.03.2012 tot 17.12.2013 in het bezit was van een attest van immatriculatie, kan niet weerhouden worden. Betrokkene diende immers te weten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een asielaanvraag en/of van een aanvraag conform art. 9ter, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf.

Betrokkene beweert dat, indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst, zij als alleenstaande, zieke vrouw problemen zou ondervinden in de Angolese maatschappij. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat zij, om haar beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat betrokkene, indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst, zij als alleenstaande, zieke vrouw problemen zou ondervinden in de Angolese maatschappij volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art. 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het art. 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook de verwijzing naar het negatief reisadvies dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken voor Angola geeft, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene aangezien zij verklaart van Angolese nationaliteit te zijn en bijgevolg geen toeriste is. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene.

Verder beweert betrokkene dat zij in armoede zou terecht komen aangezien zij daar niet kan terugvallen op personen die voor haar kunnen zorgen en dat zij in de onmogelijkheid zou verkeren om bijvoorbeeld accommodatie te vinden. Hieromtrent dient er echter opgemerkt te worden dat betrokkene bij haar asielaanvraag verklaarde dat er nog andere familieleden van haar in Angola zouden verblijven. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat deze familieleden niet langer in Angola zouden verblijven, noch legt zij bewijzen voor dat het voor haar onmogelijk is om voor korte tijd bij deze familieleden te verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Bijgevolg kan dit element niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Ook dient er opgemerkt te worden dat betrokkene steeds een beroep kan doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Voor wat betreft de bewering dat het verblijf in het land van herkomst niet opweegt tegen het verblijf in België, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene ruim 36 jaar in Angola verbleef en om die reden kunnen haar verblijf in België en eventuele opgebouwde banden bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Voor wat betreft de eventuele sociale banden die betrokkene zou kunnen opgebouwd hebben in België, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijzen voorlegt dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid, of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door art. 8 van het EVRM geboden bescherming. Volledigheidshalve dient er nog

opgemerkt te worden de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale of privé relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene verwijst verder naar haar medische toestand, stelt dat de eventuele hulp meestal ontoegankelijk of financieel niet haalbaar is en legt zij een aantal medische attesten voor, opgesteld op respectievelijk 16.02.2014, 08.06.2014, 10.08.2014, 06.01.2015, 06.07.2015 en 03.05.2016. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen recent medisch attest voorlegt waaruit zou blijken dat haar medische problematiek nog steeds actueel is. Ook is uit deze medische attesten niet af te leiden dat het voor betrokkene onmogelijk is om te reizen. Verder dient er opgemerkt te worden dat deze medische attesten en de medische problematiek reeds werden onderzocht in het kader van haar aanvragen art. 9ter d.d. 02.09.2011 en 27.05.2016. Deze aanvragen werd echter respectievelijk ongegrond en onontvankelijk verklaard op respectievelijk 13.11.2013, haar betekend op 17.12.2013 en op 17.11.2016, haar betekend op 13.12.2016. Betrokkene diende tegen de ongegronde én onontvankelijke beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch deze werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen op respectievelijk 21.04.2016 en 18.04.2017 waardoor deze beslissingen inzake de aanvragen art. 9ter definitief werden. Wat de vermeende schending van art. 3 EVRM betreft in het kader van betrokkene's medische toestand en de bewering dat de eventuele hulp meestal ontoegankelijk of financieel niet haalbaar is, dient er opgemerkt te worden dat ook deze elementen reeds uitvoerig werd onderzocht in het kader van haar aanvragen art. 9ter. De ambtenaar-geneesheer stelde echter geen schending van art. 3 EVRM vast indien betrokkene zou terugkeren naar haar land van herkomst en stelt niet vast dat de eventuele hulp ontoegankelijk of financieel niet haalbaar zou zijn. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar aanvragen art. 9ter aanhaalde. Bijgevolg wettigen de medische elementen geen andere beoordeling dan die van de ambtenaar-geneesheer. Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen strafbare feiten heeft gepleegd, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

*De overige aangehaalde elementen (betrokkene heeft Nederlandse en Engelse lessen gevolgd, volgde een cursus maatschappelijke oriëntatie en een cursus "ontdek het internet en PC" en zou werkwilgig zijn) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel betoogt de verzoekster als volgt:

"Middelen: schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van het EVRM en het IVRK

De staatssecretaris voor asiel en migratie meent dat de regularisatieaanvraag van verzoekster d.d. 19.05.2017 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Redenen:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene vroeg op 27.07.2006 in België asiel aan. Deze asielaanvraag werd op 17.10.2006 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene ging tegen beslissing in beroep bij de Raad van State, doch deze verwierp het beroep op 24.12.2011. Terzijde dient er opgemerkt te worden de beroepsprocedure voor de Raad van State niet bij de asielprocedure behoort, daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag, dan wel over de correctheid van de procedure. Op 03.05.2007 diende betrokkene een aanvraag op basis van art. 9.3 in. Deze aanvraag werd op 04.04.2008 onontvankelijk verklaard, haar betekend op 21.04.2008. op 12.12.2009 diende betrokkene een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in, ditmaal op basis van art. 9bis. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 19.11.2010, haar betekend op 02.12.2010. Een eerste aanvraag art. 9ter werd op 08.02.2011 ingediend, doch deze werd op 15.7.2011 onontvankelijk bevonden, haar betekend op 28.07.2011. Een nieuwe aanvraag art. 9bis werd op 23.06.2011 ingediend. Deze aanvraag werd opnieuw ongegrond verklaard op 19.03.2012, haar betekend op 03.04.2012. Een tweede aanvraag art. 9ter, ingediend op 02.09.2011, werd op 08.11.2011 onontvankelijk bevonden en betrokkene werd op 05.03.2012 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Deze aanvraag werd echter alsnog ongegrond verklaard op 13.11.2013, haar betekend op 17.12.2013. Betrokkene diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch deze verwierp het beroep op 21.04.2016. een laatste aanvraag art. 9ter werd op 27.05.2016 ingediend, dewelke op 17.11.2016 onontvankelijk werd verklaard. Opnieuw diende betrokkene tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en opnieuw verwierp deze het beroep op 18.04.2017. Uit deze historiek blijkt dat betrokkene van 17.10.2006 tot 05.03.2012 illegaal in België verbleef aangezien zij geen gevolg had gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat van kracht werd na het negatief afsluiten van haar asielprocedure. Uit dit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op het verkrijgen van een machtiging tot verblijf. Verder dient er nog op gewezen te worden dat aan betrokkene reeds eerder verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten werden betekend, meer bepaald op 21.04.2008, 02.12.2010 en 28.07.2011. Ook nadat de aanvraag art. 9ter, ingediend op 02.09.2011, ongegrond werd verklaard, werd er aan betrokkene een bevel om grondgebied te verlaten betekend en dit op 17.12.2013. Een laatste bevel om het grondgebied te verlaten werd haar betekend op 13.12.2016. Het feit dat betrokkene meer dan 11 jaar in België verblijft, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene vrijwillig diende gevolg te geven aan de diverse bevelen om het grondgebied te verlaten. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven. Betrokkene heeft echter steeds geweigerd om gevolg te geven aan de diverse bevelen om het grondgebied te verlaten en heeft zich bewust genesteld in illegaal verblijf.

De duur van de asielprocedure – namelijk iets minder dan 3 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Ook het feit dat betrokkene van 05.03.2012 tot 17.12.2013 in het bezit was van een attest van immatriculatie, kan niet weerhouden worden. Betrokkene diende immers te weten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een asielaanvraag en/of van een aanvraag conform art. 9ter, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf.

Betrokkene beweert dat, indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst, zij als alleenstaande, zieke vrouw problemen zou ondervinden in de Angolese maatschappij. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat zij, om haar beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat betrokkene, indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van

herkomst, zij als alleenstaande, zieke vrouw problemen zou ondervinden in de Angolese maatschappij volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art. 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het art. 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook de verwijzing naar het negatief reisadvies dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken voor Angola geeft, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene aangezien zij verklaart van Angolese nationaliteit te zijn en bijgevolg geen toeriste is. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene.

Verder beweert betrokkene dat zij in armoede zou terecht komen aangezien zij daar niet kan terugvallen op personen die voor haar kunnen zorgen en dat zij in de onmogelijkheid zou verkeren om bijvoorbeeld accommodatie te vinden. Hieromtrent dient er echter opgemerkt te worden dat betrokkene bij haar asielaanvraag verklaarde dat er nog andere familieleden van haar in Angola zouden verblijven. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat deze familieleden niet langer in Angola zouden verblijven, noch legt zij bewijzen voor dat het voor haar onmogelijk is om voor korte tijd bij deze familieleden te verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Bijgevolg kan dit element niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Ook dient er opgemerkt te worden dat betrokkene steeds een beroep kan doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of een opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Voor wat betreft de bewering dat het verblijf in het land van herkomst niet opweegt tegen het verblijf in België, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene ruim 36 jaar in Angola verbleef en om die reden kunnen haar verblijf in België en eventuele opgebouwde banden bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Voor wat betreft de eventuele sociale banden die betrokkene zou kunnen opgebouwd hebben in België, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijzen voorlegt dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door art. 8 van het EVRM geboden bescherming. Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale of privé relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene verwijst verder naar haar medische toestand, stelt dat de eventuele hulp meestal ontoegankelijk of financieel niet haalbaar is en legt zij een aantal medische attesten voor, opgesteld op respectievelijk 16.02.2014, 08.06.2014, 10.08.2014, 06.01.2015, 06.07.2015 en 03.05.2016. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen recent medisch attest voorlegt waaruit zou blijken dat haar medische problematiek nog steeds actueel is. Ook is uit deze medische attesten niet af te leiden dat het voor betrokkene onmogelijk is om te reizen. Verder dient er opgemerkt te worden dat deze medische attesten en de medische problematiek reeds werden onderzocht in het kader van haar aanvragen art. 9ter d.d. 02.09.2011 en 27.05.2016. deze aanvragen werden echter respectievelijk ongegrond en onontvankelijk verklaard op respectievelijk 13.11.2013, haar betekend op 17.12.2013 en op 17.11.2016, haar betekend op 13.12.2016. betrokkene diende tegen de ongegronde en onontvankelijke beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen, doch deze werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen op respectievelijk 21.04.2016 en 18.04.2017 waardoor deze beslissingen inzake de aanvragen art. 9ter definitief werden. Wat de vermeende schending van art. 3 EVRM betreft in het kader van betrokkene medische toestand en de bewering dat de eventuele hulp meestal ontoegankelijk of financieel niet haalbaar is, dient er opgemerkt te worden dat ook deze elementen reeds uitvoering werd onderzocht in het kader van haar aanvragen art. 9ter. De ambtenaar-geneesheer stelde echter geen schending van art. 3 EVRM vast indien betrokkene zou terugkeren naar haar land van herkomst en stelt niet vast dat de eventuele hulp ontoegankelijk of financieel niet haalbaar zou zijn. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar aanvragen art. 9ter aanhaalde. Bijgevolg wettigen de medische elementen geen andere beoordeling dan die van de ambtenaar-geneesheer. Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg gegeven worden (RVV Arrest nr. 75 380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80 233 van 26.04.2012).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen strafbare feiten heeft gepleegd, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene heeft Nederlandse en Engelse lessen gevolgd, volgde cursus maatschappelijke oriëntatie en een cursus 'ontdek het internet en PC' en zou werkwilbig zijn) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100 223; RvS 9 december 2009, nr. 198 769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Verzoekster begrijpt niet waarom verwerende partij tot deze conclusie komt en wenst te reageren op de bestreden beslissingen.

III.1. Schending van art. 3 van het EVRM

In de beslissing van verwerende partij wordt geschreven dat er geen buitengewone omstandigheden worden aangehaald waarom verzoekster haar aanvraag niet in haar land van herkomst zou kunnen indienen.

Reizen naar Angola worden afgeraden op basis van de onveilige situatie, dat hiermede rekening dient te worden gehouden, ook voor niet toeristen.

Ook de medische infrastructuur in Angola is zeer beperkt aanwezig waardoor verzoekster met haar aandoeningen niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Dat verwerende partij op zijn minst de situatie in haar land van herkomst dient te onderzoeken. Dat zij verwijzen in hun beslissing dat verzoekster de algemene toestand niet op haar toepast, doch laat zelf na de actuele toestand in haar land van herkomst te onderzoeken.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Er is geen actueel onderzoek in het land van herkomst en de gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoekster gevoerd terwijl dit zeer ernstig blijkt te zijn en dat men met al deze feiten rekening dient te houden en onderzoek terzake te verrichten alvorens tot een beslissing te komen.

Door dit niet te doen of minstens niet aan te tonen dat dit gebeurd is, schendt verwerende partij flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel.

*Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf.
(Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).*

Zij heeft schrik dat zij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst of ernstige bedreiging van haar leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, doch ook omwille van haar medische toestand.

Dat zij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoekster begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekster al dan niet kan terugkeren naar haar land van herkomst. De verklaring m.b.t. de veiligheidssituatie, opgesteld door het Ministerie van Buitenlandse Zaken, is hierin zeer duidelijk en toont de ernst van de situatie aan waardoor er wel degelijk rekening mee dient te worden gehouden. Er kan toch minstens verwacht worden dat er rekening wordt gehouden met de verklaring m.b.t. de veiligheidssituatie gezien hiervoor de toestand in een bepaald land wordt onderzocht. Het feit dat dit toepassing krijgt op toeristen, neemt niet weg dat hiermee de actuele situatie kan aangetoond worden en het risico dat verzoekster loopt bij een eventuele terugkeer.

Bovenstaande motivering is dan ook onaanvaardbaar voor verzoekster en getuigt van een flagrante onzorgvuldigheid m.b.t. het dossier van verzoekster

Als verzoekster moet terugkeren, zal zij er in mensonwaardige situatie terechtkomen.

Indien verwerende partij alle aangehaalde elementen, of minstens het geheel van elementen had onderzocht, zou men tot de vaststelling gekomen zijn dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat verzoekster wel degelijk geregulariseerd dient te worden.

Het mag duidelijk zijn dat de belangen van verzoekster zich in België bevinden en dat zij geregulariseerd dient te worden.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden!

III.2. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

a) Aanvraag via diplomatieke of consulaire post

Verzoekster is van mening dat haar aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden.

Dat er in hoofde van verzoekster wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die haar aanvraag in België verantwoordend..

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar haar land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Zo is er in hoofde van verzoekster sprake van de schending van art. 3 van het EVRM indien zij dient terug te keren, alsook zijn er medische elementen, wat een grond is van buitengewone omstandigheid, in hoofde van verzoekster.

Men stelt dat er verschillende procedures zijn en dat verzoekster zich moet wenden tot de aanvraag op basis van art. 9ter (medische regularisatie), doch verzoekster kan deze medische elementen ook inroepen als buitengewone omstandigheid om haar aanvraag in België in te dienen.

De aanvraag op basis van art. 9bis is een regularisatie om humanitaire redenen. Haar medische problematiek kan ook onder deze noemer gezien worden en past dus perfect in de omschrijving van een humanitaire regularisatie.

Verzoekster kan niet terugkeren naar Angola om daar een regularisatieaanvraag in te dienen. Zij heeft in België haar leven opgebouwd.

Zij verblijft hier ondertussen al een 11-tal jaar en heeft zich totaal aangepast.

Zij wenst dan ook op te merken dat er een belangenafweging gemaakt dient te worden!

Verzoekster haar verblijf en haar integratie verantwoorden wel degelijk een aanvraag in België! De belangen van verzoekster bevinden zich immers in België!

Bovendien bevestigt verwerende partij dat er sprake is van een asielprocedure, die in principe maar 3 maanden heeft geduurd, doch had verzoekster beroep ingesteld bij de Raad van State. Dit betreft een beroep i.v.m. de correctheid van de procedure en behoort niet bij de asielprocedure. Doch dient men met deze termijn rekening te houden. Gedurende deze periode kan verzoekster niet terugkeren naar haar land van herkomst. Indien zij dit had gedaan zou de procedure voor de Raad van State zonder voorwerp geweest zijn.

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kan verzoekster uit deze motivering niet afleiden waarom verwerende partij dit niet, minstens niet afdoende, onderzoekt in zijn bestreden beslissing en stelt dat er geen buitengewone omstandigheden zijn?!

Verwerende partij dient rekening te houden met alle en het geheel van elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit dan ook een schending is van de motiveringsplicht!

Dat Kruispunt-Migratie.be de hierboven en hieronder vermelde voorbeelden aanhaalt die aanvaard zijn door de rechtspraak als buitengewone omstandigheden:

“

- Lopende asielprocedure*
- Schending van artikel 3 of 8 EVRM*
- Administratieve onmogelijkheid*
- Medische elementen*
- Andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden”*

Dat verzoekster wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangehaald, die aanvaard worden door de rechtspraak.

Bijgevolg is het onredelijk van verwerende partij om het tegendeel te beweren!

b) Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoekster wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Als eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. het leven van verzoekster.

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoekster in haar geheel te onderzoeken!

In de beslissing wordt eveneens art. 8 van het EVRM aangehaald en gemotiveerd, doch verzoekster heeft in haar aanvraag niet verwezen naar art. 8 van het EVRM.

Uiteraard is hier sprake van een schending van de zorgvuldigheid en is het duidelijk dat hier een fout of vergissing werd begaan door verwerende partij en men niet haar aanvraag heeft beoordeeld, minstens dat haar aanvraag onzorgvuldig werd behandeld en/of dat dit door verzoekster dient betwijfeld te worden met het gevolg dat deze beslissing dient te worden vernietigd.

Tenslotte schendt de beslissing ook het motiveringsbeginsel

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen. Dat de buitengewone omstandigheden wel degelijk aangetoond worden.

Zoals hierboven reeds aangehaald, verwerende partij motiveert verkeerdelijk in zijn beslissing waarom het aangehaalde art. 8 van het EVRM op verzoekster niet van toepassing zou zijn terwijl verzoekster art. 8 EVRM helemaal niet aanhaalt in haar aanvraag.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoekster en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen.

Verwerende partij stelt in zijn beslissing tevens dat verzoekster zich heeft genesteld in illegaal verblijf. Hiermee kan verzoekster zich niet akkoord verklaren. Zij heeft er namelijk alles aangedaan om legaal verblijf in België te bekomen. Zij heeft een asielaanvraag ingediend alsook regularisatieaanvragen.

Dat zij zich geenszins genesteld heeft in illegaal verblijf.

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoekster onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen!

Dat verzoekster van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat zij geregulariseerd dient te worden.

Bovendien erkende verwerende partij reeds dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf.

Het Cassatieberoep vermeldt het volgende: "Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf. Ook iemand die na een asielprocedure

bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie."

Dat er hier wel degelijk sprake van is

Het is in het belang van alle partijen om verzoekster op basis van alle voorliggende elementen het verblijf toe te kennen, waar zij recht op heeft.

Bovendien is het nogmaals pijnlijk duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft rekening te houden met alle aangehaalde elementen en het geheel van elementen.

Dat deze argumenten, in tegendeel tot wat verwerende partij stelt, wel degelijk ook buitengewone omstandigheden vormen.

Bijgevolg,

Dat verzoekster van mening is dat zij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat zij van mening is dat haar regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Art. 9bis. <W 2006-09-15/72, art. 4, 041; Inwerkingtreding : 01-06-2007> § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat verzoekster van mening is, dat zij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indiende teneinde geregulariseerd te worden.

Dat de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en belangrijke elementen over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Verzoekster verblijft al geruime tijd in België!

De bestreden beslissing dient dan ook geschorst en vernietigd te worden aangezien zij het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidbeginsel, gelijkheidsbeginsel het motiveringsbeginsel, alsook art. 3 van het EVRM flagrant schendt.”

3.1. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Waar de verzoekster in de aanhef van het middel de schending aanvoert van ‘het IVRK’, doelt zij op de schending van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind. De verzoekster benoemt echter geen enkele bepaling van dit Verdrag en zij verzuimt tevens om te verduidelijken op welke wijze de bestreden beslissing deze of gene bepaling van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind zou schenden.

Het middel is op dit punt dan ook niet ontvankelijk.

In haar enig middel geeft de verzoekster ook verscheidene malen aan dat *“de beginselen van behoorlijk bestuur”* zijn geschonden en zij verwijst in de aanhef van het middel eveneens in het algemeen naar een schending van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Ook in dit opzicht is het middel, bij gebrek aan duidelijke omschrijving van de rechtsregel die de verzoekster geschonden acht, niet ontvankelijk.

De verzoekster voert op het einde van haar uiteenzettingen tot slot ook nog de schending aan van het gelijkheidsbeginsel. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekster met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. De verzoekster brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van haar situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zou aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als de verzoekster op een andere wijze werden behandeld. Uit verzoeksters betoog kan dan ook niet blijken op welke wijze de bestreden beslissing het gelijkheidsbeginsel zou schenden.

Daarom is het middel eveneens onontvankelijk in de mate dat de verzoekster zich beroept op een schending van het gelijkheidsbeginsel.

3.2. De motiveringsplicht, die is vervat in de bepalingen van de voornoemde wet van 29 juli 1991, omhelst slechts een formele motiveringsplicht. Deze formele motiveringsplicht houdt in dat de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moeten opnemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat tevens een zeer uitgebreide motivering in feite. De gemachtigde stelt met name vast dat verzoeksters verblijfsaanvraag onontvankelijk is omdat de door haar aangehaalde elementen *“geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan*

indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland”, waarbij voor elk van de aangehaalde elementen op uitvoerige wijze wordt toegelicht waarom er geen sprake is van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Aldus kunnen de motieven, die de bestreden beslissing onderbouwen, op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en zij hierdoor tevens kan nagaan of het zin heeft hertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt.

De verzoekster laat in haar tweede middelonderdeel onder meer gelden dat er niet afdoende werd gemotiveerd waarom de duur van de asielprocedure geen buitengewone omstandigheid vormt. Zij stelt dat het correct is dat de asielprocedure maar drie maanden heeft geduurd, doch er zou geen zijn gehouden met de duur van de beroepsprocedure bij de Raad van State. Volgens de verzoekster kan zij ook tijdens deze procedure niet terugkeren naar haar land van herkomst, omdat de procedure bij de Raad van State dan zonder voorwerp zou zijn geweest.

De Raad merkt op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing op duidelijke wijze het volgende stelt: *“(…) Betrokkene vroeg op 27.07.2006 in België asiel aan. Deze asielaanvraag werd op 17.10.2006 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene ging tegen beslissing in beroep bij de Raad van State, doch deze verwierp het beroep op 24.12.2011. Terzijde dient er opgemerkt te worden de beroepsprocedure voor de Raad van State niet bij de asielprocedure behoort, daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag, dan wel over de correctheid van de procedure.”* Verder stelt de gemachtigde dat de verzoekster van 17 oktober 2006 tot 5 maart 2012 illegaal in het land verbleef daar zij geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat van kracht werd na het afsluiten van haar asielprocedure en dat de verzoekster uit dit langdurig illegaal verblijf geen rechten kan putten met het oog op het verkrijgen van een verblijfsmachtiging. Aldus wordt in de bestreden beslissing, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekster betoogt, wel degelijk afdoende gemotiveerd waarom de verzoekster geen rechten kan putten uit de duur van de beroepsprocedure bij de Raad van State. Zoals de gemachtigde pertinent motiveert, ging het om een beroep dat niet bij de asielprocedure behoorde aangezien de Raad van State enkel de wettigheid van de beslissing van de commissaris-generaal kon beoordelen en hij geen nieuwe beslissing kon nemen over de grond van de asielaanvraag. De gratuite bewering van de verzoekster, dat zij niet kon terugkeren omdat haar beroep bij de Raad van State zonder voorwerp zou zijn geworden, betreft een loutere opportuïteitskritiek waarop de Raad als annulatierechter niet vermag in te gaan. In elk geval diende de gemachtigde hieromtrent niet uitdrukkelijk te motiveren aangezien de verzoekster deze argumentatie in haar verblijfsaanvraag niet als buitengewone omstandigheid naar voor heeft gebracht.

Waar de verzoekster stelt dat de gemachtigde moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen, verliest zij uit het oog dat in de bestreden akte hieromtrent op duidelijke wijze wordt gemotiveerd dat de elementen van integratie (het volgen van Engelse en Nederlandse taallessen en de cursussen maatschappelijke integratie en *“ontdek het internet en de PC”*, alsook de werkwillegheid) de gegrondheid van de verblijfsaanvraag betreffen en dat deze omstandigheden niet verantwoord worden waarom deze aanvraag in België is ingediend.

De verzoekster geeft tevens aan dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt ingegaan op een beweerd schending van artikel 8 van het EVRM aangezien zij in haar aanvraag niet zou hebben verwezen naar dit verdragsartikel. Daar waar de verzoekster uit deze kritiek tevens een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals bepaald in de voornoemde wet van 29 juli 1991 afleidt, merkt de Raad op dat dit een inhoudelijke kritiek betreft op de weergegeven motieven. Deze inhoudelijke kritiek houdt geen verband met de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, doch wel met de tevens aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht.

De Raad stelt vast dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde genoegzaam heeft gemotiveerd waarom hij van oordeel is dat in hoofde van de verzoekster geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet verder te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het waarom of uitleg dient te vermelden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals bepaald in de voornoemde wet van 29 juli 1991, blijkt derhalve niet.

3.3. Waar de verzoekster de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert zij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Zoals de verzoekster correct stelt, betreffen de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister *c.g.* staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekster aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

In een eerste middelenonderdeel betwist de verzoekster de redengeving inzake de in de aanvraag aangehaalde schending van artikel 3 van het EVRM. Zij stelt dat de verweerder de situatie in haar land van herkomst diende te onderzoeken in plaats van te motiveren dat de verzoekster de algemene toestand niet op haar toepast.

De Raad benadrukt dat verzoekster, om zich dienstig op artikel 3 van het EVRM te kunnen beroepen, moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs en moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een loutere verwijzing naar een algemene situatie in een bepaald land volstaat niet. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat evenmin om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Ook een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

In casu dient te worden benadrukt dat verzoekster, op wie krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet de verplichting rust om de buitengewone omstandigheden concreet aannemelijk te maken, in haar aanvraag alle volgens hem nuttige gegevens en stukken ter staving van de door hem voorgehouden miskennis van artikel 3 van het EVRM heeft kunnen aanbrengen. Zij dient concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen en kan niet volstaan met louter algemene beweringen of een loutere verwijzing naar de algemene (mensenrechten)situatie in het herkomstland zonder in dit verband een band met haar persoon aannemelijk te maken.

De gemachtigde wees er in de bestreden beslissing op dat verzoekster haar betoog inzake artikel 3 van het EVRM beperkt tot een enkele bewering die niet wordt toegepast op de eigen situatie, dat de loutere vermelding van artikel 3 van het EVRM niet volstaat om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden en dat ook de loutere vermelding, dat de verzoekster als alleenstaande zieke vrouw problemen zou ondervinden in de Angolese maatschappij, niet volstaat om een buitengewone omstandigheid aan te tonen. Er werd tevens benadrukt dat het negatief reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken enkel is bedoeld voor toeristische reizen zodat het niet van toepassing is op de verzoekster, die de Angolese nationaliteit bezit en bijgevolg geen toerist is. Voorts wordt omtrent dit reisadvies gesteld dat het een algemeen advies betreft, dat in de aanvraag niet wordt toegepast op de eigen situatie van de verzoekster. Daarnaast wordt ook uitvoerig ingegaan op de beweringen in de aanvraag dat de verzoekster in Angola in de armoede terecht zou komen en dat zij er op niemand kan terugvallen om bijvoorbeeld accommodatie te vinden. Hieromtrent stelt de gemachtigde vast dat de verzoekster bij haar asielaanvraag verklaarde dat zij familieleden heeft die in Angola verblijven, dat de verzoekster geen bewijzen voorlegt dat deze familieleden niet langer in Angola zouden verblijven en dat zij evenmin bewijzen voorlegt dat het haar onmogelijk is om voor korte tijd bij deze familieleden te verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt aldus dat verweerder is nagegaan of verzoekster elementen aanbracht die kunnen wijzen op een miskennis van artikel 3 van het EVRM, doch dat hij

van mening was dat dit niet het geval was. Hij stelde zo vast dat de verzoekster zich wezenlijk beperkte tot een loutere bewering dat zij dreigt onmenselijk of vernederend te worden behandeld, zonder op dit punt een begin van (persoonlijk) bewijs aan te brengen. De verzoekster houdt dan ook ten onrechte voor als zou geen onderzoek zijn verricht in het licht van artikel 3 van het EVRM en de door haar in dit verband in haar aanvraag ingeroepen elementen. De gemachtigde heeft wel degelijk onderzocht in welke mate de verzoekster een ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM aantoonde, en heeft geoordeeld dat de verzoekster in dit verband geen concrete en persoonlijke elementen aanbrengt die erop wijzen dat zij in haar herkomstland een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM dient te vrezen. De verzoekster betwist wezenlijk ook niet dat zij zich op dit punt beperkte tot blote beweringen, zonder hiervan een begin van (persoonlijk) bewijs voor te leggen of zonder de aangehaalde algemene situatie in het herkomstland te betrekken op de eigen persoon.

De verzoekster maakt niet aannemelijk dat enig aangevoerd element en/of stuk ten onrechte niet in rekening is gebracht bij de totstandkoming van de bestreden beslissing. Ook met haar bedenking dat de gemachtigde wel buitengewone omstandigheden zou hebben ontwaard indien hij met alle aangehaalde elementen of met het geheel van de elementen had onderzocht, toont de verzoekster niet concreet aan dat de gemachtigde nagelaten heeft om enig relevant element uit de aanvraag in zijn beoordeling te betrekken.

Waar de verzoekster argumenteert dat er rekening moet worden gehouden met de in het reisadvies van de FOD buitenlandse zaken vermelde veiligheidssituatie, weerlegt zij met haar vage en louter affirmatieve betoog nog niet dat enerzijds dergelijke reisadviezen zijn bedoeld voor toeristische reizen en niet voor de nationale onderdanen van het betrokken land en dat het anderzijds om een algemeen advies gaat die niet wordt toegepast op de eigen situatie van de verzoekster.

De Raad kan te dezen enkel nogmaals herhalen dat het aan de verzoekster toekomt om in haar aanvraag precieze en concrete elementen aan te brengen om aan te tonen dat zij niet in de mogelijkheid is om zich naar het buitenland te begeven om aldaar haar aanvraag in te dienen volgens de reguliere procedure. Het is dus aan de verzoekster om de buitengewone omstandigheden aan te tonen. Aangezien de vaststellingen van de gemachtigde omtrent het lacunair karakter van de in de aanvraag aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM steun vinden in de stukken van het administratief dossier, kan de verzoekster niet van de gemachtigde verwachten dat hij zelf een onderzoek verricht naar de specifieke situatie van de verzoekster bij terugkeer naar haar land van herkomst. Aangezien de gemachtigde enkel is gevat voor een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, diende hij uiteraard ook geen nieuw onderzoek te voeren omtrent de vrees voor vervolging die de verzoekster eerder reeds in haar asielprocedure aangevoerde en waarover reeds definitief werd beslist door de bevoegde instanties. De rechtspraak waar de verzoekster *in casu* naar verwijst is niet dienstig en zij kent bovendien geen precedentenwerking.

Voor het overige stelt de Raad vast dat de verzoekster in haar eerste middelenonderdeel de Raad ervan poogt te overtuigen dat zij onder de bescherming van artikel 3 van het EVRM valt en dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst omdat zij er in een mensonwaardige situatie zal terecht komen en omdat de medische infrastructuur er zeer beperkt aanwezig is. De verzoekster beperkt zich voorts tot de blote affirmatie dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat zij wel degelijk geregulariseerd moet worden. De Raad is echter geen feitenrechter die kan oordelen omtrent de opportuniteit van de bestreden beslissing. Ook al mocht de Raad daaromtrent een ander oordeel hebben, dan nog kan hij zijn beoordeling op dat punt niet in de plaats stellen van die van de bevoegde overheid. Bovendien behelst de thans bestreden beslissing enkel de loutere onontvankelijkheid van een verblijfsaanvraag zonder dat hieraan enige terugkeerplicht wordt gekoppeld. Uit de door artikel 3 van het EVRM verleende bescherming kan geen enkele verplichting worden afgeleid voor de lidstaten om een verblijfsaanvraag op hun grondgebied toe te staan. Verzoeksters argumentatie, en de in de aanhef aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, kan bijgevolg niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

In een tweede middelenonderdeel voert de verzoekster onder meer aan dat zij haar medische elementen ook kan inroepen als buitengewone omstandigheden om haar aanvraag in België in te dienen.

De verzoekster betwist evenwel niet dat zij de medische problemen, die zij als buitengewone omstandigheid inriep in de thans voorliggende verblijfsaanvraag, ook reeds inriep in het kader van

eerdere verblijfsaanvragen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Er blijkt niet dat zij op dit punt nog nieuwe elementen naar voor bracht.

De Raad dient er op te wijzen dat in de situatie waarin de verzoekster zich bevindt op dezelfde medische elementen en attesten die zij reeds voorlegde aan het bestuur in het kader van haar opeenvolgende verblijfsaanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, het artikel 9bis, § 2, 4°, van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

[...]

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33*) blijkt dat het de betrachting van de wetgever was om *“(…) opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridisch verantwoorde wijze te ontmoedigen. Artikel 9 bis, § 2, nieuw voorziet dan ook dat elementen die ingeroepen worden in het kader van artikel 9 bis, nieuw, van de wet, die reeds ingeroepen werden bij andere procedures, niet weerhouden zullen worden.”* Tijdens de bespreking van het ontwerp van wet, die tot de invoering van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft geleid, werd eveneens gesteld *“dat de vreemdeling de elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een vroegere asielaanvraag of van een verblijfsaanvraag om medische redenen niet meer nuttig kan inroepen”* (*Parl.St. Kamer 2005- 2006, nr. 51-2478/008, 270*).

Uit artikel 9bis, § 2, 4°, van de vreemdelingenwet volgt dan ook dat elementen die werden ingeroepen in het kader van een vroegere verblijfsaanvraag om medische redenen, niet meer kunnen worden ingeroepen als buitengewone omstandigheden voor een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Er is geen uitzondering voorzien voor medische elementen die te licht zijn bevonden om een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet te staven (RvS 28 maart 2017, nr. 237.806). De verweerder heeft in de bestreden beslissing aldus op goede gronden en in alle redelijkheid vastgesteld dat de ingeroepen medische problemen niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard. De loutere verwijzing naar een vermelding op de website van ‘Kruispunt Migratie’ doet hieraan geen afbreuk.

In zoverre de verzoekster nog stelt dat zij niet naar Angola kan terugkeren om er haar aanvraag in te dienen omdat zij haar leven in België heeft opgebouwd en zich gedurende haar 11-jaar lange verblijf totaal heeft aangepast, merkt de Raad op dat de verzoekster zich beperkt tot het louter herhalen van de elementen die zij in haar verblijfsaanvraag heeft aangehaald. De gemachtigde heeft in de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd waarom dit lange verblijf en de beweerde integratie geen buitengewone omstandigheden uitmaken die impliceren dat de verzoekster niet naar haar land van herkomst kan terugkeren om er de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen. Met de loutere herhaling van de elementen uit haar aanvraag om machtiging tot verblijf weerlegt de verzoekster geenszins de concrete vaststellingen van de gemachtigde. De verzoekster maakt zodoende met dit betoog geenszins aannemelijk dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet de verzoekster in wezen niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens is met de beoordeling door de gemachtigde van de door haar aangebrachte elementen. Ook waar de verzoekster vaagweg stelt dat een belangenafweging moet worden gemaakt, laat zij na haar kritiek concreet te betrekken op de in de bestreden beslissing opgegeven motieven. Bovendien verliest de verzoekster uit het oog dat de gemachtigde heeft besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag omdat de verzoekster geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond die haar verhinderen om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland. Aangezien niet over de grond van de aanvraag werd geoordeeld, dient de gemachtigde ook niet te onderzoeken of verzoeksters belangen een verblijfsmachtiging in België rechtvaardigen.

In een derde middelenonderdeel betoogt de verzoekster dat de gemachtigde ingaat op elementen die niet in de aanvraag werden aangehaald. Meer bepaald zou de verzoekster in haar aanvraag niet hebben verwezen naar artikel 8 van het EVRM terwijl hieromtrent wel wordt gemotiveerd in de

bestreden beslissing. De Raad stelt evenwel vast dat de verzoekster in haar aanvraag wel tweemaal melding maakt van artikel 8 van het EVRM. De verzoekster stelt in de aanvraag tevens dat zij duurzaam is verankerd in de Belgische maatschappij en dat het verblijf in haar land van herkomst niet opweegt tegen haar verblijf in België. Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig van de gemachtigde om uit verzoeksters verblijfsaanvraag af te leiden dat de verzoekster zich wenst te beroepen op de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming, die eveneens de bescherming van een privéleven beoogt. Bovendien kan niet worden ingezien wat verzoeksters belang is bij haar kritiek. Zelfs indien uit de aanvraag niet zou kunnen blijken dat de verzoekster daadwerkelijk de bescherming, geboden door artikel 8 van het EVRM beoogt, dan nog kan dit niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden aangezien de desbetreffende motivering dan moet worden beschouwd als een totaal overtuigende motivering waarvan de verzoekster geen enkel nadeel ondervindt.

De verzoekster stelt tevens dat niet kan worden volgehouden dat zij zich bewust in illegaal verblijf heeft genesteld, aangezien zij een asielaanvraag en regularisatievragen heeft ingediend teneinde een legaal verblijf in België te bekomen. De verzoekster weerlegt hiermee echter niet de concrete motieven van de bestreden beslissing, die luiden als volgt: *“Uit deze historiek blijkt dat betrokkene van 17.10.2006 tot 05.03.2012 illegaal in België verbleef aangezien zij geen gevolg had gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat van kracht werd na het negatief afsluiten van haar asielprocedure. Uit dit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op het verkrijgen van een machtiging tot verblijf. Verder dient er nog op gewezen te worden dat aan betrokkene reeds eerder verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten werden betekend, meer bepaald op 21.04.2008, 02.12.2010 en 28.07.2011. Ook nadat de aanvraag art. 9ter, ingediend op 02.09.2011, ongegrond werd verklaard, werd er aan betrokkene een bevel om grondgebied te verlaten betekend en dit op 17.12.2013. Een laatste bevel om het grondgebied te verlaten werd haar betekend op 13.12.2016. Het feit dat betrokkene meer dan 11 jaar in België verblijft, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene vrijwillig diende gevolg te geven aan de diverse bevelen om het grondgebied te verlaten. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven. Betrokkene heeft echter steeds geweigerd om gevolg te geven aan de diverse bevelen om het grondgebied te verlaten en heeft zich bewust genesteld in illegaal verblijf.”* Aangezien de verzoekster niet betwist dat zij geen gevolg gaf aan de in deze paragraaf genoemde bevelen om het grondgebied te verlaten en aangezien zulks ook niet blijkt uit de voorliggende gegevens, kon de gemachtigde op goede gronden concluderen dat verzoekster zich had genesteld in illegaal verblijf. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen bepaling die het bestuur zou verbieden om rekening te houden met het feit dat de aanvrager er zelf voor heeft gekozen zich te nestelen in illegaal verblijf.

Waar de verzoekster tot slot aangeeft dat niet met alle elementen rekening zou zijn gehouden en dat de gemachtigde de aanvraag fragmentarisch zou hebben beoordeeld, komt het aan haar toe te verhelderen welke elementen precies door de gemachtigde ten onrechte over het hoofd zouden zijn gezien. De verzoekster blijft hieromtrent echter in gebreke. Ook met de loutere verwijzing naar een arrest van de Raad toont de verzoekster geenszins concreet aan dat de gemachtigde zou hebben verzuimd om enig element uit de aanvraag in rekening te nemen.

In de mate dat de verzoekster tot slot stelt dat zij wel een verblijfsmachtiging verdient, dat zij aan alle voorwaarden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet voldoet en dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, geeft zij nogmaals blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid. De Raad kan hieromtrent enkel herhalen dat het een loutere opportuïteitskritiek betreft, waarover de Raad zich niet kan uitspreken.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekster niet aantoonde dat de motieven van de bestreden beslissing zouden wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. Het betoog van de verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

3.4. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekster heeft geen gegronde middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE